

V

Meghalsz, Mnemosyne fátyla fed el,
majd feledésbe megy
arcod s verseid is – senki se vár,
senki se vágyik a
hangod hallani már... Taenaros ősz
titkai közt lebegsz,
sajgó semmibe tűnsz, léha kis árny –
s nem lehet ott sosem
játszani, tán soha.

(Kovács András Ferenc műfordításai)

Bogdán László

ÁTIRATOK MÚZEUMA

pessoa a láthatatlanság útján

„élni annyi mint másnak lenni”

október kilenc az ünnepnek vége
tombol a nap némulnak harsonák
az ész lisszaboni farsangja közel
megidézzük most fernando pessoát
sovány harmincas kissé meggörnyedt
hiúzarcú úr tarokk-kártyát kever
a brazil kávéház szertefoszlik
lángra kap barbárok özönlik el

ellenfényben szerzetesek
indulnak egy hídon át
hulló fényben szűrő fényben
szerzetesek katonák

sebestyén portugália bolond
királya kálvárián elforog
tanulság nincs csak arcunk tűnik el
hajósok rablók konkvisztádorok

orozzák el a fénybe tűnik át
nincs megállás nem készül el a festmény
itt örvénylenek „heteronimák”
alkotójuk eltűnését lesvén

srapel zúg és sír az isten
vonulnak a hídon át
bomba robban holló retten
rikoltoznak trombiták

de mégis melyik arcát idézzük meg?
alberto caeiróét? pápuák
közé ment (vannak feljegyzések)
gyógyítani tüdejét bánatát
de történt valami a képből kitűnt
és elveszett világ külvilág
a benső bandita két lábra állott
sírja sincs hát még a sírján virág

sugárzó özönbe tűnnek
füstnek adva arcukat
szemük kezük lábuk ködnek
dobpergésnek álmukat

ricardo reisét? hazáját ő is
házával együtt szerelmére hagyta
elveszett évei sűrű rajokban
tűntek szikrázó hazug habokba
egy hidroplánon amerikába
(az örömmek mindig ára volt ára)
egy hidroplánon a másvilágra
reis önmagát a tengerre kizárta

zúgó fényben fénytörésben
szerzetesek katonák
de kik ők? és honnan jönnek?
védve luzitániát

vagy idézzük meg alvaro de campost?
és skóciát a századfordulón?
diák urak részegen kornyikálnak
vér üt át a víg lenge dallamon
motorzúgásba fullad szó és éden
recseg-ropog a sors eresztéke
de e mindenség süket nem felel
whitmani óda örvénylik az égre

de kik ők és hova mennek?
szerzetesek katonák
kereszt zászló felmagaslik
a nemlétebe tűnnek át

barnardo soarez segédkönyvelő
mondattá válik asztalához ül
„mennyeivel jobb írni mint elmélkedni
nincs boldogabb mint ülni egyedül
nincs kínosabb mint magányosan írni”
ígéretekre ígére várnak
orpheo és a boldog kevesek
soha nem készülhet el a tárlat

Vörös István

SE HÁBORÚ SE BÉKE

A kívül-belül
leselkedő világ elől,
mint alagút beomló vége,

elzár a bőr,
a lecsukott szem,
a halál és vidéke.

Csupa elhagyott ház,
ha szétnézel,
itt nincs se háború, se béke.

Gyom hintázik az ablakban,
kígyó a nyugágyban,
pár méter a világvége.

A halál végez mindent,
ő fűt a kályhában,
emlékszel még valami emlékre

egyáltalában?
Gyakorold a feltámadást,
ameddig nem késő.

Ez a halál
lesz az utolsó,
az élet meg a végső.